

Homilia del Prelat a la catedral d'Oviedo

10/07/2008

Estimats germans i germanes,

Agraeixo a l'Arquebisbe, Mons. Carlos Osoro, la seva invitació a celebrar el Sant Sacrifici en aquesta Catedral, durant l'Any de la Creu, amb el qual Astúries commemora dos aniversaris molt significatius: l'entrega de la Creu dels Àngels i la Creu de la Victòria, custodiades des de fa segles a la Cambra Santa de la capital del Principat.

Tinc, amb aquest motiu, un record molt profund de com sant Josepmaria Escrivà de Balaguer estimava i adorava la Santa Creu; i com predicava, entre molts altres punts, que hem de venerar la Creu del Senyor i incrustar-la en les nostres vides, també per a donar a conèixer al món l'amor infinit de Déu a cada dona, a cada home; perquè Jesucrist va lliurar la seva Vida per nosaltres en aquesta fusta santa.

Recordarem, Senyor, els dons del teu amor, enmig del teu temple. Que tots els homes de la terra us coneguin i lloïn, perquè és infinita la vostra justícia [1]. És la invitació de l'antífona d'entrada de la Missa d'avui: que agraïm a Déu els dons rebuts, procurant alhora que altres persones els reconeguin: i li donin glòria. I quin do més gran que el de la Redempció realitzada per Jesucrist en el Calvari? L'Església el proclama cada any, al començament del Tridu

Pasqual, quan ens recorda: *que la Creu del nostre Senyor Jesucrist sigui nostre únic orgull, perquè en Ell tenim la salvació, la vida i la resurrecció* [2].

La Santa Creu és signe i garantia de victòria en la lluita per la santedat. Al nord de Roma, es troba el lloc que recorda l'aparició del signe de la Creu, l'any 313 de l'era Cristiana. Refereix una antiga tradició que Constantí, en la vigília d'una gran lluita, va tenir una visió de la Creu amb la següent inscripció: *In hoc signe vinces*, amb aquest senyal venceràs! Aquesta victòria va comportar la fi de les persecucions sagnants contra els cristians dels tres primers segles.

També les creus custodiades a la Cambra Santa d'Oviedo transmeten un record anàleg. En convocar aquest Any Sant, l'Arquebisbe us convidava: «Entrem agraïts a les arrels del nostre passat i reflexionem

sobre el significat de les Creus dels Àngels i de la Victòria per als homes i dones que vivien en aquestes terres en aquells segles» [3]. El consell és molt actual, encara que les circumstàncies històriques siguin tan diferents. Però hi ha quelcom comú entre aquells esdeveniments de fa més de mil anys i la nostra època: el deure de defensar la fe cristiana.

Des del començament del pontificat, Benet XVI ha denunciat la temptació del relativisme, que duu a considerar l'evangelí com una doctrina entre d'altres, i a Jesucrist com un personatge més en la complexa història dels homes. Però Jesús de Natzaret no és simplement un gran savi o un gran mestre; ni tan sols és un gran revolucionari que ha canviat el curs de la humanitat amb els seus ensenyaments. El Papa afirma que « El cristianisme no portava un missatge sociorevolucionari (...), Jesús (...) no era un combatent per un

alliberament polític (...). El que Jesús havia portat, havent mort ell mateix a la creu, era una cosa totalment diferent: la trobada amb el Senyor de tots els senyors, la trobada amb el Déu viu, i, així, la trobada amb una esperança més forta que els patiments de l'esclavitud, i que per això transforma des de dins la vida i el món.» [4].

Els cristians som els grans defensors de la llibertat, contra tota mena d'esclavituds i totalitarismes, antics i nous. La força per mantenir viva aquesta santa rebel·lia la trobem, no en la violència física o moral -que rebutgem, seguint els ensenyaments de l'Evangeli-, sinó en la fe, l'esperança i l'amor: les tres virtuts teologals, infoses per Déu en les nostres ànimes; vertaderes forces que actuen en la història, encara que en moltes ocasions els homes no les reconeguin.

Al tronc de la Creu, Crist ens va aconseguir la victòria definitiva. **El Senyor ha esborrat el document on constava en contra nostre el deute (...) clavant-lo a la creu, llegim en l'epístola als colossencs. I va espoliar dels seus drets els principats i les potestats, i els va exposar públicament en espectacle enduent-se'ls en el seu seguici triomfal.**[5] Nosaltres hem d'unir-nos a aquest triomf seu, amb una fe viva, amb una esperança segura, amb una caritat ardent.

Apliquem aquesta doctrina perenne a les circumstàncies que a cadascú ens toca viure: en la família, a la ciutat on residim, a la nació a què pertanyem. No perdem mai l'esperança, encara que la situació personal o social sembli difícil. Alimentem-la en l'oració i en els sagraments. Quina oportunitat més bona se'ns ofereix en aquest Any Sant de la Creu per rebre amb més

fruit el sagrament de la Penitència, on el Senyor perdona els nostres pecats, i per a acostar-nos amb devoció més gran a la Sagrada Eucaristia, on Ell mateix se'ns entrega com aliment de l'ànima!

És lògic que cadascú conreï projectes concrets en l'àmbit de la família, de la professió, dels interessos que el mouen, sempre oberts a les necessitats alienes, perquè l'esperit solidari -la preocupació pels altres forma part de la natura humana i constitueix, a més a més, una component essencial del missatge cristià. «Més encara –afirma Benet XVI- nosaltres necessitem tenir esperances —més grans o més petites —, que dia a dia ens mantinguin en camí. Però sense la gran esperança, que ha de superar tota la resta, aquelles no basten. Aquesta gran esperança només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot

proposar i donar el que per nosaltres mateixos no podem aconseguir.»^{6]}

Amb la fe i l'esperança dels fills de Déu, podrem combatre les batalles del Senyor. Primer en la nostra pròpia ànima, per deixar que Crist regni en nosaltres; i després en la gran lluita d'amor i de pau, que tothom ha de lliurar -cadascú a la seva manera, d'acord amb les seves possibilitats- perquè la societat civil redescobreixi les arrels cristianes que han forjat la història d'Espanya, d'Europa i de moltes altres nacions. Tinguem el desig de parlar amb aquells que coneguem, perquè elles i ells parlin a la vegada amb altres; pensem en l'apostolat exemplar dels primers cristians, que a poc a poc, amb perseverança, va aconseguir la conversió del món pagà.

Acabem de començar un Any Paulí, amb motiu del bimil·lenari del naixement de sant Pau. La predicació

de l'apòstol se centrava en Crist crucificat, *escàndol per als jueus i niciesa per a les altres nacions; però per als qui han rebut la vocació, tant jueus com grecs, un Messies que és poder de Déu i saviesa de Déu. Perquè allò que és niciesa de Déu és més savi que els homes, i allò que és feblesa de Déu és més poderós que els homes.*[7]

Crist surt al nostre encontre també amb ocasió de les dificultats -grans i petites- amb què tothom s'enfronta a la vida. Demanem la gràcia de saber trobar precisament aquí una participació en la Creu de Jesús. És do de Déu, que hem de demanar amb humilitat, com ens recorda avui l'evangelí de la Missa: *Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera.* [8]

Si rebem la Creu amb amor, si sabem descobrir en els seus braços una ocasió d'unir-nos estretament al Senyor, en la Creu trobarem la resplendor de la veritat, el descans en la fatiga, l'alegria en el nostre caminar. I no només aleshores, en la benaurança eterna, sinó ja ara, en el moment present. Com afirmava sant Josepmaria: **Lluny de descoratjar-nos, les contrarietats han d'ésser un estímul per créixer com a cristians: en aquesta lluita ens santifiquem, i la nostra tasca apostòlica adquireix una major eficàcia.** [9] No ho dubtem: vida cristiana equival a vida apostòlica plena d'alegria.

Acudim a la Mare de Déu, venerada popularment a Astúries sota l'advocació de la Santina. Conec - perquè vaig sentir referir-s'hi- que Sant Josepmaria va resar moltes vegades a Covadonga. Els meus records van a més a més a S. E.

Mons. Àlvaro del Portillo, que també va acudir a aquest lloc en diverses ocasions. En una d'aquestes visites s'adreçà a la nostra Mare amb filial confiança, utilitzant unes paraules que -abans de concloure- us convido a fer-les vostres.

«Et demanem per l'Església Santa, pel Papa, pels pastors, pel poble fidel; i et demanem també pels països d'arreu del món -especialment per Espanya-, perquè hi hagi pau, i el mal no entri en els cors de les gents.» [10]

Que Déu Totpoderós ens escolti per intercessió de la Mare de Déu de Covadonga. Així sia.

.....

[1] Missal Romà, Diumenge XIV del Temps de Durant l'Any, Antífona d'entrada (Sal 47, 10-11).

[2] Missal Romà, Dijous Sant, Missa *in Cena Domini*, antífona d'entrada (cf. Gal 6, 14).

[3] Mons. Carlos Osoro, Convocatòria de l'Any Sant de la Creu.

[4] Benet XVI, Carta encíclica Spe salvi, 30-XI-2007, n. 4

[5] Col 2, 14-15.

[6] Benet XVI, Carta encíclica Spe salvi, 30-XI-2007, n. 31

[7] 1 Cor 1, 23-25

[8] 'Missal Romà, Diumenge XIV del Temps de Durant l'Any (A) Mt 11, 28-30).

[9] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 216.

[10] Mons. Àlvaro del Portillo, Oració personal davant la Mare de Déu de Covadonga, 17-VIII-1977

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/homilia-
del-prelat-a-la-catedral-doviedo/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/homilia-del-prelat-a-la-catedral-doviedo/)
(12/08/2025)